

H t nh n là “hai con kh già”, b i vì n c i c a h bầy gi cũng x ch x c, méo mó m, nh t là m i n cãi nhau, nhìn i càng ch ng gi ng ai, c vênh vênh vào vào mà i i m m nguyệt nguyệt trông đáng ghét t .

Nh ng mà đó là chuy n c a h , ch ng là c a ai trên cõi đ i này, n u ai có trùng h p mà nh n là v c a mình thì cũng m c thiên h .

Đúng ra h đã hay chí chóc t h i còn tr , y nh hai con kh non. Lúc m i yêu nhau h cũng hay gi n h n, nh ng nh ng th gi n h n thu đó ch b ng lên nh l a r m, làm h càng nh t i nhau nhi u h n khi xa cách.

Tr c khi quy t đ nh đi t i hôn nhân, h đã v v n đ và xin phép cha m đôi bên so tu i nh bao nhiêu c p v ch ng khác. Lão th y bói đeo đôi kính đen, g t gù b m b m đ t tay, sau m t lúc l m nh m tính toán, nghe loáng thoáng câu gì “thìn, tu t, s u, mùi t hành xung, tý ng m o đ u v i nhau không nát m t chi u”. Nh ng may quá hai ng i không n m trong nhóm tu i y, cu i cùng thì th y cùng nói m t câu ba ph i: “N m ng h a, nam m ng th , th sanh h a, t ng sanh, tuy không giàu có, nh ng s ng v i nhau trăm năm đ u b c”.

Thôi th cũng đ c, bà già đ ng đ y xuýt xoa cảm n th y, đ u có kh c kh u chút đnh mà c b c đ u rằng long cãi nhau hoài hoài thì cũng xem là h p tu i, không lo m t đ a r a chân v ch u Gi i s m. M ng tích l ch h a ch là l a s m sét, nó g m thét lên nh ch p nhoáng là ngu i ngay, còn th ng s n thì tuy không đ n s n, dinh c , nh ng thanh cao chót vót đ nh núi, s m ch p không h h n gì. S nh t là cái m ng m c g p h a, hay h a g p th y thì coi ch ng hai đ a, đ a ch t đ a b th ng. Xem th cũng ch a ch c đúng, và th i y là th i chi n tranh, có nhi u ng i xem r t h p tu i mà v n gầy gánh gi a đ ng. Nh ng lúc y, hai ng i đang yêu nhau l m, đ u có ph i nh y vào l a đ ch t cho tình yêu h v n ch t, cho nên vi c đ a nhau đi xem tu i ch là đ các c i nhà yên chí mà thôi.

Th i gian c nh th vùn v t trôi đi, m i ngày nào mà nay đã h n ba m i năm đ u g i tay p. Hôm lũ con đ ngh nh ng ngày “h p hôn” cho cha m , ông đã n a đùa n a th t nói v i lũ nh :

“Thôi, đ ng phú quý sinh l nghĩa, tao v i m mày ngày nào cũng nh ngày tân hôn, c n gì t ch c cho r m đám. Đ a nào th ng cha m , c cho tí ti n đi du l ch trắng m t tu i già, ch ăn thì đã không dám ăn, m c đ p cũng ch ai nhìn”.

Đúng thôi, vợ i tu i này ông ngh nh v y là th c t , ti t ki m đ c ti n cho con cái, mà i không ng i thiên h xì xèo. Vợ ch ng ông s ng theo i Vi t Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm v , nghe thiên h ra r chuy n t ng nhau đóa hoa Tình Yêu, i th y chú M đen đ ng bán hoa ngã t đ ng, ông bèn hào s ng mua t ng bà m t đóa h ng nhưng đ . Hí h ng lái xe, ông đ u xe r i đem đóa hoa vào b p. Th y bà đ u bù tóc r i đang n u c m, ông vui v đ a cho v , ch a k p nói câu gì hay ho đ i y đi m v i bà, thì bà đã nhăn nhó lên nh kh :

“Làm trò kh gì th , hoa v i ch hóet. Sao không mua cho tôi bó rau mu ng xào th t bò ăn c m có ph i ngon không?”

Ông c t h ng, ng m nghĩ, rõ chán phèo cho cái con kh già, làm nh cu c đ i ch a h bi t t i ch “romantic” bao gi c . Nh ng nhìn m t mũi v đ gay khi đ ng bên b p l a, đang làm b a c m chi u cho c nhà, ông i nghĩ th ng v : “ ph i đ y, c r a cho bà y đ ng bát đĩa b n mà b ng trắm đóa hoa h ng ph gió kia.” Th là ông x n tay áo lên đ r a bát, nh ng bình th ng đã m y khi ông đ ng đ n công vi c b p núc c a v . Ông lúng túng r i tu c tay làm v cái ly, th là bà tru tréo lên:

“Thôi ông c i, h ông mó vào đâu là đ v đ n đó. C đ tôi, ch ng c n ông ph i làm.”

Ông l c đ u b ra ngoài v n, thôi đi t i cây v y. Nhác nhìn th y m y cây m p đ ng bà tr ng hôm nay đã leo lên h t chi c c t g bên v rào, ông nghĩ ngay đ n chuy n làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy l y thang, r i dùng nh ng thanh g m ng đ b c giàn, nh ng ch a gì ông đã th y bà đ ng lù lù sau l ng. T ng bà khen, ai ng b l i la ho ng lên:

“Tôi l y ông, ông ch ng làm gì cho nên thân c . L gây chân, n m m t ch là ch t cái thân già này.”

Ông t ái: “Bà c hay n ào, không ngã mà c nghe bà la ho ng cũng đ gi t mình ngã gãy c . Đàn bà có th đâu ăn nói c toang toác lên.”

Bà đâu có toang toác, bà lo cho ông đ y ch , nh ng hai ch “toang toác” làm bà m ách, m t s ng lên lên trông h t nh con kh già. Tuy th , ông cũng vác cái thang c t vào nhà kho, r i vào nhà c m, trên chi c k g , đã th y hoa h ng đ ông mua t ng bà đ c c m vào chi c bình thu tinh. Ông t m t m c i, đàn bà h nói v y mà không ph i v y, đóa hoa h ng bây gi đã t i lên vì có n c.

Cũng không ph i lúc nào h cũng cãi nhau, và cũng không ph i lúc nào ông v i bà l i không có nh ng giây phút êm đ m bên nhau khi lũ con đi v ng c . Nh ng câu chuy n h trao đ i, nghe không ng t ngào nh h i đôi m i, nh ng đ y nh ng lo l ng và bần khoản cho nhau v s c kh e cũng nh chuy n trong nhà, ngoài ph . Ông hay nh c bà c n ph i u ng thêm thu c b m i ngày, còn bà thì lo l ng cái chân c a ông d o này đi đ ng có ph n thi u ngay ng n. Nh ng phi n nh t là m i lúc lái xe có bà bên c nh lái ph , nh c nh t ng chi ti t khi cái kim đ ng h nhích lên nhích xu ng, b i vì bà không lái xe mà lái tài x . Cái này th c kh cho ông, khi m t ph i chăm chú nhìn kính tr c kính sau, mi ng bà thì ong óng nh c nh ch y nhanh ch y ch m, khi n đ u ông c ho ng lên suýt tông vào xe ng i khác. Ông quát v :

“Có cần cái m m khi không? Đi v i bà có ngày ch t m t ngáp. ‘Pô Lít’ tôi không s mà s cái mi ng bà’.

Bà im m t tí r i l i lên mày:

“Đã lái d mà l i c ch y ‘len’ gi a, l mu n ‘ch xít’ thì sao?”

Ông h m h : “Đ ng nó n m trong đ u tôi, lái ‘len’ trong l tr t bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng gi p đ u mà ch t.”

H c cãi nhau l an x nh th , nh t là khi ông m t mũi kèm nhèm, không nhìn rõ b ng

tên đ&#o ng, đ&#nh qu&#o ph&#i mà m&#t th&#ng M&# đen đã lù lù ch&#n ngay bên c&#nh. Th&# là ‘s&#y m&#t ly đi m&#t đ&#m’. H&# đã có nhi&#u kinh nghi&#m nh&#ng l&#n đi l&#n đ&#o ng nh&# v&#y, r&#i loanh quanh mãi tìm không ra l&#i v&#, đi l&#c vào nh&#ng khu l&# ho&#c, ch&# m&#i hoàng hôn mà nghe nh&# đã t&#i om vì n&#i s&# dâng ng&#p lòng.

Bà còn s&# nh&#t là tính nóng n&#y c&#a ông, khi b&# m&#t cái xe đ&#ng sau c&# bóp còi ‘tín tín’ thúc h&#i, b&#i ông b&#n nghĩ đầu đầu mà đèn xanh nh&#p nháy v&#n ch&#a ch&#u ch&#y. R&#i khi nó v&#t qua m&#t ông, bèn gi&# ngón tay gi&#a ra đ&# ch&#c t&#c. M&#i ngón tay là m&#t bi&#u t&#o ng c&#a ngôn ngữ, có x&#u có t&#t, nh&#ng &# tr&#o ng h&#p này thì bà ph&#i can ông đ&#ng b&#t ch&#c ki&#u tr&# l&#i thi&#u văn hóa nh&# th&#, nh&#t là l&# g&#p ph&#i th&#ng có súng, thôi thì ‘m&#t câu nh&#n chín câu lành’ v&#y. H&#i ông m&#i qua M&#, ch&# hi&#u ‘mô tê’ gì v&# ngôn ngữ ngón tay nh&# v&#y, lông ngông tìm đ&#o ng đi thì đã th&#y m&#t cái đ&#u &# xe bên kia thò ra, gi&# m&#t ngón tay lên, ông còn l&#i m&#m c&#i i nói ‘thank you’ ng&#i i b&#n M&# t&#t b&#ng, v&# nhà c&# th&#t th&#m sao nó bi&#t mình đang đi tìm đ&#o ng đ&# ch&#.

M&#i l&#n có đ&#p đi đâu v&#i ông, ph&#i lái trên ‘freeway’, xe c&# l&#ng lách nh&# điên khi&#n ông xoay tr&# đ&#n nh&#c đ&#u, m&#m luôn luôn r&#a ‘đ&# kh&#n n&#n’ bà l&#i b&#t c&#i i. Hôm &#y trong lòng ông đ&#i đ&#y nh&#ng th&#ng kh&#n n&#n, chúng nó đi đâu mà nh&# ăn c&#p, xã h&#i này khó mà có hòa bình khi con ng&#i i c&# sùng s&#c lên nh&# v&#y. Nghĩ cho cùng thì ch&# bao gi&# h&#t chi&#n tranh, t&# tri&#u năm tr&#c t&#i ngàn năm sau, con ng&#i i c&# s&#ng r&#i ch&#t, chi&#n tranh r&#i l&#i hòa bình, k&# đi vào lòng đ&#t ng&#i i l&#i t&#p t&#c sinh ra. G&#i là nhân lo&#i còn kh&#, vì lòng ng&#i i c&# sùng s&#c lên nh&# n&#i n&#c sôi.

Hôm nay ông bà l&#i cãi nhau. M&#t bà s&#ng lên còn ông thì l&# l&# không nói năng. H&# đang c&#n nh&#n nhau, hay là ch&# có bà hay c&#n nh&#n mà thôi. Bà nói dai nh&# đĩa, mà l&# th&#t, bà ch&# hay dai đ&#ng v&#i ông ch&# v&#i ng&#i i ngoài bà ng&#t s&#t, chi&#n tranh ch&# x&#y ra gi&#a hai v&# ch&#ng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai ch&# ‘bình an’ đ&# t&#ng riêng cho thiên h&#. Th&# có t&#c không ch&#. Chuy&#n thì đâu có gì ghê g&#m, v&# ch&#ng th&#ng con trai đ&#n đ&#a cháu n&#i đi đâu t&# sáng s&#m, chúng nó quên c&# ngày k&# c&#a ông c&#, mãi t&#i gi&# này v&#n ch&#a đ&#n cháu v&# ăn gi&#.

Ông b&#o bà: “Mu&#n gì ph&#i nói. Th&#i bu&#i này b&#n bù đ&#u bù c&#, chúng nó làm sao nh&# đ&#c ngày gì ngoài ngày th&# b&#y v&#i ngày chúa nh&#t”.

Bà chua chát: “Nh&#ng ít ra th&#y tôi s&#a so&#n bàn th&#, nói xa nói g&#n thì cũng ph&#i bi&#t đ&# cháu &# nhà đ&#t nhang cho ông bà ch&#. Có th&# đâu l&#i c&#p đ&#t đi h&#t nh&# v&#y.

Ông chép mi&#ng: “Ôi giào! Không có chúng nó thì tôi v&#i bà c&# bày ra cúng r&#i cùng x&#i v&#i nhau, càng ít ng&#i i càng đ&#c ăn nhi&#u.”

Nhìn căn nhà v&#ng v&#, n&#u n&#ng bày bi&#n xong đã m&#t ng&#t nh&# mà con cháu ch&#a đ&#a nào v&#, d&#m t&#i thân: “Mai m&#t tôi v&#i ông ch&#t đi ch&#c ch&#ng có ai đ&#t cho nén nhang, c&# th&#i bu&#i này thì ch&#ng gi&# ch&#p làm gì cho m&#t công.

Ông g&#t gù: “&#, mà cũng ch&#ng c&#n ph&#i chôn c&#t n&#a cho ch&#t đ&#t. Tôi có ch&#t c&# thiêu xong r&#i đem tro đ&# xu&#ng bi&#n, nhà th&# cho chúng nó m&#t năm đôi l&#n th&#m vi&#ng. N&#m đ&#i i &#y l&#i mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây c&#, không ích l&#i h&#n à?

Nghe ông bình th&#n nói vui v&# mà v&#n c&# ng&#m ngủi. Mâm cúng đã đ&#n lên, mùi tr&#m nhang nghi ngút. Bà đ&#t ba nén nhang c&#m vào bát nhang trên bàn th&#, mi&#ng lâm râm kh&#n vái:

“L&#y các c&#, hôm nay ngày gi&# ông, m&#i các c&# v&# x&#i b&#a c&#m v&#i con cháu. Các cháu b&#t hi&#u c&# b&# l&#i cho, th&#i bu&#i này ch&#ng gi&#ng h&#i x&#a, các c&# ‘s&#ng kh&#e ch&#t thiêng’ v&# ph&#u h&# cho c&# nhà an vui, kh&#e m&#nh, gia đ&#o trong &#m ngoài êm...”

Nghe bà kh&#n, ông v&#n hay pha trò bu&#c mi&#ng:

“Các c&# có phù h&# thì c&# phù h&#, còn vi&#c hi&#n v&# xin mi&#n cho k&#o con cháu nó s&#.”

Đang bận trong bếp, mẹ là bà quay sang vác lên vỉi ông:

“Ăn nói rõ là lăng nhăng, ông đừng đùa vỉi người khuất bóng mà mang tội, các cậu nghe được cậu, đầu phải chờ ông đùa, bà thì hèn gì con cũng vỉy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dọn nhau vỉ đây tôi cho mời tởn...”

Ông nhăn mặt: “Thôi xin can bà, bà chỉ chúng nó các cậu cũng nghe, lần sau họ không dám vỉ ăn gì nữa. Ai là mời các cậu vỉ ăn gì, cậu vui cậu khỏe, mà gia chủ mời mãi nhẩn nhố nhố con khố già, tôi mà là cậu tôi cũng ‘đổm’ vào. Bà cứ đổ tôi vỉ chúng cho, ‘ngọt mời mời chi chớ ru’i’ chớ nhỡm nhỡm chớ làm nó ghét mình hơn”.

Bà ngang nghênh trố miêng, búi vì có mặt vỉ khi bà chớ thua ông.

“Không phải ngọt vỉ ai cậu, nó là con chớ không phải bở mình, nói nỡng còn chớ nghe ra, chớ nhỡ đã ăn thua gì.”

Thế là bà a cậu m nởu nởu công phu vỉy nhỡng món ngon bếp nhỡng vì chớ ng ai muởn ăn. Ông bởc mình nghĩ tội thỡng con trai vô tâm không biết dọn ngày gì ông bà mà bởo vỉ nhà giúp mợ chỡng. Chúng nó đi đâu mà quên cậu đờng vỉ, bởn trố bấy giờ đờu vô tâm thỡc, nởu cha mợ mà không có lòng tha thỡ và thông cậu, thì chớc chỡn sỡ buởn gì nởn suởt đời. Hóa cho nên hỡ vỉ chỡng chúng nó mời lỷ nhau, ông đã nghĩ dọn chuyởn riẻng đờ ai có tội do cậu a ngỏi đó. Nhỡng riẻng thì riẻng, nở nởp gia đỡnh vỉn phỡi giờ. Ông mợc quởn áo rỡi bởo vỉ: “Tôi đi đờng này mời chút”.

Bà đang ngỏi buởn rỡu nhìn mâm cậu m: “Đi đâu? Cậu canh dọn sỡn rỡi cũng bở đi, đúng là ‘bở nào con nỡy’”.

Ông bởc mình quát: “Bà biết tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó vỉ đờ bà chỡi, chớ ăn uởng thỡ này ngon lành gì mà ăn.

Tỏ nhiên giờ ng bà đờu xuởng, a nởc mợ: “Thôi ông . Hai đờa kia đi hỡc xa, chớ còn chúng nó vỉi mình, khó lỡm chớ sinh tội ra.

Thỡy bà nói, ông bởt cới, cái tính bà thì ông không lỡ, chớ chỡp lên nhỡ lỡa trỡi nhỡng rỡi lỡi tởt đi ngay, lão thỡy bói chớ nói thỡ là gì. Ông nhìn vỉ pha trò: “Trông mời bà cỡ y nhỡ ‘con khố già’ trong sỡ thú.

Bà cũng nguyệt yêu ông: “Ngó ông cới thì khố cũng đờp hỡn. Rẻng cớ chỡa gì đã ‘sút càng gỷ y gỷ ng’ cớ ra.

Hai vỉ chỡng già giờ ng nhỡ ‘hai con khố’ ngỏi bởt chỡy cho nhau. Hỡ cấi nhau luôn luôn đờ rỡi vỉn thỡng nhau nhỡ thỡ đờy, ai có cới thì hỡ mợi cái rẻng. Mời lỡn ông đi làm vỉ thỡy vỉng bóng bà, ông bở đi tìm, thỡy bà nởm đờp chẵn kín mít, vỉi sỡ vào chân vỉ thỡy lỡnh ngỏt, ông hỡi hỡ đi lỷ đờu bóp chân cho bà. Còn hỡ ông đi vỉ muởn, bà đi ra đi vào mời không ngỏng ngó cái kim đờng hỡ, bỡng nghĩ đờn trắm thỡ bởt trỡc trên đời. Nhỡng hỡ nghe tiẻng xe ông đờu ở ngoài ‘garage’, bà thỡ phảo nhỡ nhỡm, nhỡng rỡt bởc mình vì cái ‘con khố già’ vỉ muởn mà không nói qua cho bà biết, lúc y mợt bà nởng chỡch y hỡt mợt con khố. Không biết ai là khố, nhỡng hỡ cớ nghĩ tội nhau bỡng cái tình đờy âu yỡm mà chỡng cỡn ai phỡi hiủu.

Bỡng ông đờng bởt đờy khi nghe tiẻng máy xe nở ngoài sân, vỉ chỡng thỡng con đã dọn cháu vỉ, thỡng bé lên năm mời mũi xinh xỡn, chỡy ào ào vào ôm lỷ ông nởi nói bi bở: “Thỡa ông nởi cháu mời vỉ”

Thỡng cháu nói còn đã đờt, mời mũi nó hỡng lên nhỡ hai quở đờo. Ông ôm cháu và lòng âu yỡm hỡi: “Cháu ông đi đâu mà lâu thỡ? Hôm nay giờ cớ không vỉ sỡm mà ăn gì.”

Bấy giờ anh con trai mời lên tiẻng: “Chúng con cho cháu đi sỡ thú, nhỡ ngày giờ cớ muởn vỉ sỡm, nhỡng cháu ông không chỡu vỉ, cớ đòi xem mãi.”

Ông vuởt tóc cháu, hôn lên đôi má phỡnh: “Thỡ cháu thỡy con gì trong sỡ thú kỡ cho ông nghe vỉi.”

“Cháu xem con kh&#m con bú m&#m, xem hai con kh&#m già c&#i nhau.”

Ông b&#o cháu: “T&#m ng g&#i, &#m nhà mình cũng có hai con kh&#m già c&#i nhau su&#t ngày.”

Bà đang đ&#m ng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, l&#m ông m&#t cái dài h&#n cây s&#m....